

ABD-RU-SHIN

DESATERO
BOŽÍCH
PŘIKÁZÁNÍ

o

OTČENÁŠ

DESATERO
BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ
◦
OTČENÁŠ

LIDEM
VYLOŽIL
ABD-RU-SHIN

Translation © 2016 by Defensor pacis, Brno

ISBN 978-80-902380-1-5

KDO SE NESNAŽÍ,
ABY PÁNOVO SLOVO
TAKÉ SPRÁVNĚ POCHOPIL,
TEN SE PROVIŇUJE!

ABD-RU-SHIN

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

První přikázání

JÁ JSEM HOSPODIN, TVŮJ BŮH!
NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY MIMO MNE!

Kdo umí správně číst tato slova, jistě v nich již spatří odsouzení mnohých, kteří nedbají tohoto nejpřednějšího ze všech přikázání.

»Nebudeš mít jiné bohy!«

Mnoho lidí si pod těmito slovy představuje příliš málo. Příliš si to usnadnili! Považují za modloslužebníky především jen ty, kteří klekají před řadou dřevěných soch, z nichž každá představuje určitého boha. Počítají k nim možná i lidi vzývající dábla a podobné zbloudilce, s nimiž mají v nejlepším případě soucit, na sebe však přitom nepomyslí.

Jen se někdy v klidu na sebe podívejte a zkoumejte se, zda k nim snad také nepatříte!

Jeden má dítě, které je mu skutečně nade vše. Dokázal by pro ně přinést jakoukoliv oběť a zapomíná pro ně na všechno ostatní. Jinému je nade vše pozemský požitek a ani při nejlepší vůli by nebyl schopen zříci se jej kvůli něčemu jinému, kdyby byl postaven před takový požadavek a měl možnost se svobodně rozhodnout. Třetí zase miluje peníze, čtvrtý moc, pátý ženu, další pozemská vyznamenání a všichni nakonec jen... sami sebe!

To je modloslužba v pravém smyslu slova. Před ní

varuje první přikázání. Zakazuje ji! A běda tomu, kdo toto přikázání do posledního písmene nezachovává!

Jeho přestoupení se ihned vymstí tím, že po přechodu do jemnohmotné říše musí takový člověk zůstat stále připoután k zemi. Ve skutečnosti se však připoutal k zemi jen sám svým lpěním na něčem, co je na zemi! Tím je zdržován od dalšího vzestupu, ztrácí čas, který je mu k tomu poskytnut, a ocitá se v nebezpečí, že nevyjde včas z jemnohmotné říše, že z ní nevystoupí nahoru do světlé říše svobodných duchů.

Potom bude rovněž stržen do nevyhnutelného rozkladu veškeré hmotnosti, který slouží k její očistě, aby po ní znovu vznikla a zformovala se. Pro lidskou duši to však znamená duchovní smrt veškerého dosaženého osobního vědomí, a tím také zničení její formy i jejího jména na věky!

Před tímto strašným koncem má chránit zachovávání tohoto přikázání! Je to nejdůležitější přikázání, protože je pro člověka nejpotřebnější! Člověk je přece žel až příliš náchylný k tomu, aby se oddal nějakému sklonu, který ho nakonec zotročí! Jestliže ale připustí, aby se něco stalo sklonem, učiní si z toho zlaté tele a to pak staví na nejvyšší místo a tím i jako bůžka nebo modlu vedle svého Boha, dokonce velmi často i *nad* něho!

»Sklonů«, které si člověk osvojil a jimž se zcela bezstarostně rád oddává, je žel až příliš mnoho! Jak jsem již uvedl, sklon je záliba v něčem pozemském. A sklonů je samozřejmě ještě mnohem více.

Kdo si však osvojí nějaký sklon, ten na něm »lpí«, jak to toto slovo správně vyjadřuje. Když pak přijde na onen svět, aby se v něm dál vyvíjel, lpí následkem toho na hrubohmotnosti a nemůže se od ní snadno odpoutat, je tedy brzděn, zadržován! Lze to také nazvat kletbou, která na něm spočívá. Děj je stejný, ať už se to vyjádří jakkoliv.

Jestliže však člověk staví v pozemském bytí Boha nade všechno, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, ale v citění, tedy opravdově a ryze, v úctyplné lásce, která ho poutá stejně jako sklon, bude po svém příchodu na onen svět díky tomuto spojení působícímu stejným způsobem ihned usilovat dál do výše. Bere si totiž s sebou úctu a lásku k Bohu a ta ho drží a nakonec donese do ráje, kde pobývají čistí, veškeré tíhy zbavení duchové, kteří jsou spojeni s výšinami tak, že je toto spojení vede jen ke světlé Boží Pravdě!

Dbejte proto přísně na zachovávání tohoto přikázání. Uchráníte se tím *mnoha* nepříznivých osudových vláken.

Druhé přikázání

NEVEZMEŠ NADARMO JMÉNO HOSPODINA, SVÉHO BOHA!

Jméno vzbuzuje a soustřeďuje v člověku pojem! Kdo zneuctívá jméno a odvažuje se je znehodnocovat, znehodnocuje tím pojem! Na to vždy pamatujte!

Tohoto Pánova jasného přikázání se ale dbá ze všech deseti přikázání nejméně, přestupuje se tedy nejvíc. Nedbá se ho tisícerými způsoby. I když se člověk domnívá, že mnoho přestoupení tohoto přikázání je zcela neškodných, že jsou to jen bezvýznamná vyjádření, přesto se tím toto jasně dané přikázání přestupuje!

Právě tyto tisíce domněle jen neškodných případů nedbání druhého přikázání zlehčují svaté jméno Boží a tím i pojem Boha, jenž je vždy úzce spojen se jménem. Zbavují je před lidmi, ba dokonce již před dětmi jeho svatosti a špiní jeho nedotknutelnost tím, že je nechávají zevšednět a strhují je do běžné mluvy!

Lidé přitom bez ostychu zacházejí až do směšnosti. Nechci uvádět žádný z mnoha takových výroků, na to je toto jméno příliš vznešené a posvátné! Každému stačí, bude-li si toho všimnout jen *jediný* den, a jistě se zděsí, jak nesmírně často přestupují druhé přikázání lidé obojího pohlaví, velcí i malí, až po děti sotva schopné utvořit správnou větu. Vždyť jak zpívali staří, tak cvrlikají mladí!

Z tohoto důvodu je právě snižování Boha často to první, čemu se mládež učí při pouze zdánlivě zcela neškodném přestupování Božího zákona!

Pokud však jde o následky, je toto přestupování nejhorší ze všech! Je přímo zhoubně rozšířeno mezi všemi lidmi, nejen u křesťanů, ale i mezi mohamedány, židy a buddhisty. Všude je slyšet totéž až do omrzení!

Čím pak může být člověku ještě jméno »BŮH«! Je znehodnoceno, nemá ani takovou hodnotu jako nejmenší ze všech mincí! Je na tom mnohem hůř než obnošený oděv. A pozemský člověk, který si jinak myslí, jak je moudrý, to považuje za neškodné a hřeší tím víc než stokrát za den!

Kde zůstává uvažování? Kde nejmenší hnutí citu? I vy jste k tomu úplně otupěli a klidně posloucháte, když je nejsvětější ze všech pojmů takto zašlapáván do špíny všednosti!

Nemylte se však! Dlužnický účet na onom světě je u každého, kdo v tom zhřešil, nemilosrdně zatížen! A není tak snadné právě toto odčinit, protože to má dalekosáhlé zlé následky, jež se musí vymstít až do třetího a čtvrtého pokolení, jestliže se v této řadě nevyskytne člověk, který si to uvědomí a učiní tomuto špatnému jednání přítrž.

Snažte se proto v kruzích svých známých tento škodlivý zvyk potírat. Především ale nejdříve přetrhejte s veškerou energií, která vám zbývá, vlákna své vlastní karmy, aby se dlužnický účet nezvětšoval. Ne-

domnívejte se, že to snadno odčiníte, protože jste si při tom dosud nemysleli nic špatného! Škoda je přesně tatáž! A hřích proti tomuto přikázání bezpodmínečně zůstává hříchem! Přece jste je dobře znali.

Jestliže jste se dost nesnažili uvědomit si jeho dosah, je to *vaše* vina! Proto vám z ní také nemůže být nic odečteno! Slyšte a jednejte, abyste byli schopni mnohé odčinit ještě zde na zemi.

Jinak vás bude po příchodu na onen svět očekávat děsivé bahno a položí se vám jako překážka na cestu ke vzestupu.

Nejen jednotlivci, ale i úřady jednaly po mnoho staletí proti tomuto přikázání tím, že na lidech vynucovaly přísahy a násilím je nutily k přestoupení tohoto přikázání pod pohrůžkou pozemských trestů, jestliže nevyhoví jejich požadavku. Trest na onom světě je však mnohem těžší a stihne všechny, kdo přísahu vyžadovali, a ne ty, kdo museli přísahat pod nátlakem. Také Kristus znovu výslovně řekl:

»Vaše řeč budiž ›ano‹, nebo ›ne‹; co je nad to, je zlé!«

Úřady přece měly moc, aby slovům »ano« nebo »ne« daly rozhodující váhu tím, že by klamnou výpověď u soudu potrestaly stejně jako křivou přísahu! Tím mohly pozvednout význam těchto slov před soudem na stupeň, který potřebovaly k rozsudku. Nebylo proto nutné nutit lidi k přestoupení Božího přikázání!

Ještě hůře ale jednaly církve a jejich představitelé,

kteří za dovolávání se Boha podrobovali své bližní nejhoršímu mučení a za dovolávání se Boha je upalovali, pokud již předtím nepodlehli mukám.

Všeobecně známý a svou ukrutností pověstný římský císař Nero nebyl při mučení křesťanů tak zlý a zavrženíhodný jako mnohá církev se svým nesmírně velkým rejstříkem hříchů proti Božím zákonům! Za prvé zdaleka tolik nevráždil a nemučil, a za druhé se při tom nedovolával pokrytecky Boha, což je nutno považovat za jedno z největších rouhání se Bohu, jakého se člověk může dopustit.

Není nic platné, když dnes tytéž církve odsuzují, co tehdy žel až příliš dlouho páchaly, neboť toho nezanechaly dobrovolně!

Ještě dnes nevypadá nepřátelské napadání o mnoho jinak. Provádí se pouze ve větší tichosti a jiným, modernějším způsobem! Také zde se časem změnila jen jeho forma, nikoli živé jádro! A pouze toto jádro, které člověk tak rád skrývá, platí před Božím soudem, nikdy ne vnější forma!

Tato dnešní, jen zdánlivě neškodná forma se zrodila jako dosud vždy z nevýslovné duchovní pýchy představitelů *všech* církví. A kde není zavrženíhodná pýcha, tam se vyskytuje prázdná domýšlivost, která se opírá o pozemskou moc církví. Z těchto nectností dost často vzniká nemístné nepřátelství, spojené navíc s pozemskými vypočítavými plány na rozšíření vlivu, ne-li dokonce s touhou hrát důležitou úlohu ve vysoké politice.

A to vše se děje se jménem »BŮH« na rtech, takže bych chtěl ještě jednou zvolat stejně jako Syn Boží: »Svým chováním jste proměnili domy mého Otce v lupičská doupata, když jste chtěli, aby byly ke cti *vám!* Nazýváte se služebníky Slova Božího, stali jste se však sluhy své pýchy!«

Každý katolík se před Bohem pokládá za mnohem lepšího než protestant, aniž k tomu má důvod, každý protestant si zase myslí, že toho ví víc a že je pokročilejší a *tím* svému Bohu bližší než katolík! A všichni tvrdí, že jsou stoupenci Krista a že se snaží žít podle jeho slov.

Obě strany jsou bláhové. Opírají se o něco, co před Boží vůlí vůbec neplatí! Právě ti všichni hřeší proti druhému Božímu přikázání mnohem víc než stoupenci jiných náboženství. Berou totiž jméno Boží nadarmo nejen slovy, ale i skutky, celým svým způsobem života, dokonce i při svých takzvaných bohoslužbách.

Poskytují každému, kdo uvažuje a dobře pozoruje, jen odstrašující příklad bezobsažných forem a prázdného myšlení. Právě svou bezmeznou domýšlivostí, s níž se snaží sobě i svému okolí namluvit, že již mají před jinověrci zajištěné místo v nebi, zneuctívají pojem Boha nejhrubším způsobem!

Vnější stránka církevních obyčejů, křest a mnoho jiného, to není důležité! Jen duše člověka musí předstoupit před soud! To si pamatujte, vy pyšní! O takových již bylo zvěstováno, že v den soudu potáhnou hrdí na sebe pyšně s prapory a v nádherných rou-

chách, aby radostně přijali odměnu. Nedostanou se ale nikdy do říše ducha ke stupňům Božího trůnu, protože odměnu, která jim náleží, obdrží dříve, než tam dojdou. Ledový dech je odvane jako bezcenné plevy, neboť jim chybí čistá *vnitřní* pokora a pravá láska k bližnímu!

Svým chováním berou nejvíce jméno »BŮH« na-darmo a nejhruběji přestupují druhé přikázání!

Ti všichni slouží Luciferovi, ne Bohu! A tím pohrdají všemi Božími přikázáními! Od prvního až do posledního! Především však druhým přikázáním, jehož přestupování tímto způsobem je nejčernějším špiněním pojmu Bůh v tomto jméně!

Střežte se i nadále lehkovážně opomíjet toto přikázání! Dbejte nyní přísně na sebe i na své okolí! Uvědomte si, že plníte-li věrně devět přikázání a nedbáte-li jednoho, budete *přesto* nakonec ztraceni!

Jestliže Bůh dal nějaké přikázání, již v tom je důkaz, že se nesmí brát na lehkou váhu a že je nezbytně nutné je zachovávat! Jinak by vám nebylo nikdy dáno. Neodvažujte se modlit, nejste-li schopni zachvívat se celou duší spolu se slovy, a chraňte se stát před svým Bohem jako bezmyšlenkovití mluvkové. Tím byste se proti Bohu proviňovali zneužíváním jeho jména.

Rozmyslete si dobře, než ho o něco poprosíte, zda je to naléhavě nutné! Nezaplétejte se do formálních modliteb, jejichž drmolání v určitou dobu se stalo zlo-zvykem při *všech* náboženských úkonech. To není jen

braní jména Božího nadarmo, ale rouhání se jménu Božímu!

V radosti nebo v tísní je vroucí cítění beze slov mnohem cennější než tisíc slovních modliteb, i když toto cítění trvá jen zlomek okamžiku. Takové cítění je pak totiž vždy pravé a není pokrytectvím! Proto také není nikdy zneužitím pojmu Bůh.

Je to *posvátný* okamžik, když se lidský duch chce s prosbou nebo s díky vrhnout před stupně Božího trůnu! To se nesmí nikdy stát brebentěním ze zvyku! Ani u služebníků církve!

Člověk, který dokáže užívat jména Božího při všech možných i nemožných příležitostech, neměl nikdy nejmenší tušení o pojmu Boha! Jako lidský duch *musí* být schopen vycítit v sobě tušení Boha, i kdyby to bylo jen jednou v jeho pozemském životě! Pouze tento okamžik by však stačil k tomu, aby mu úplně vzal veškerou chuť k lehkomyšlnému přestupování druhého přikázání! Bude pak stále považovat za nezbytné vyslovovat jméno »BŮH« jen tehdy, když bude celé jeho nitro v největší čistotě!

Kdo to nepovažuje za nezbytné, ten není zdaleka hoden ani Božího slova, tím méně pak, aby vešel do království Božího a těšil se z oblažující blízkosti Boha! Z toho důvodu je také zakázáno vytvářet si *obraz* Boha Otce podle lidských představ! Každý pokus o to musí vést jen k žalostnému zmenšení, protože ani lidský duch, ani lidská ruka nejsou schopny vizionářsky zřít být jen nejmenší část skutečnosti a zachytit ji

DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ

pozemsky v obraze! I největší takové umělecké dílo by znamenalo jen hluboké snížení. Jedině oko samo naznačuje svým nevýslovným zářením všechno. –

Tak vznešená je tato pro vás nepochopitelná velikost, kterou shrnujete ve slově »BŮH« a kterou se v lehkomyšlné opovážlivosti často odvažujete používat jako nejběžnější z prázdných a bezmyšlenkovitých výrazů! Z tohoto svého jednání budete muset skládat účty!

Třetí přikázání

SVĚT DEN SVÁTEČNÍ!

Kdo se snaží procítit některé přikázání? Když vidíme děti i dospělé, jak lehkomyšlně zacházejí s přikázáními svého Boha, může, ba musí se každého vážně smýšlejícího člověka zmocnit hrůza.

Přikázání se učí ve škole a povrchně se probírají. Člověk je rád, když si osvojí jejich znění a může je do určité míry vysvětlit, pokud mu hrozí nebezpečí, že se ho na ně někdo zeptá. Když pak vyjde ze školy do praktického života, brzy zapomene i jejich znění a tím i smysl. Je to nejlepší důkaz, že ho ve skutečnosti vůbec nezajímalo, co od něho jeho Pán a Bůh žádá.

Bůh tím však nic *nežádá*, ale *dává* s láskou všem lidem to, co naléhavě potřebují! Ze Světla bylo totiž pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Proto jim Bůh jako vychovatel přesně ukázal cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Jestliže ale po ní nejdou, musí jim to přinést neštěstí a zkázu!

Právě proto není vlastně správné, když se mluví o *přikázáních*. Jsou to spíše velmi dobře míněné rady ukazující správnou cestu hmotností, kterou si lidští duchové sami přáli poznat.

Ale ani tato krásná myšlenka na člověka nepůsobí. Doslova se příliš zavrtil do vlastních myšlenkových pochodů a nechce již vidět ani slyšet nic jiného než názory, které si sám utvořil v mezích svého malého pozemského vědění.

Necítí, jak ho hmotnost unáší dál a dál až k hranici, kde se bude moci naposled rozhodnout »buď – anebo« a *toto* rozhodnutí pak bude rozhodující pro celé jeho bytí. Podle něho bude muset jít až do konce po cestě, kterou si takto zvolil, a nebude se z ní moci zase vrátit, i když se mu nakonec ještě dostane poznání. Přijde již pozdě a pouze přispěje ke zvýšení jeho muk.

Aby zde pomohl a člověku přes jeho zbloudění umožnil ještě *včasné* poznání, dal Bůh lidem *třetí* přikázání, radu, aby světili den sváteční!

Zachováváním tohoto přikázání by v každém člověku během doby ponenáhlu vznikla touha usilovat ke Světlu. S touto touhou by se nakonec ukázala i cesta, která by ho vedla vzhůru ke splnění jeho přání, jež by byla stále silnější a zkoncentrovala by se v modlitbu. Pak by dnes byl člověk *jiný*! Produchovnělý, *zralý* pro *tu* říši, která nyní musí přijít.

Slyšte tedy a jednejte, abyste si plněním třetího přikázání připravili svou cestu.

Svět den sváteční! *Ty!* Těmito slovy se zcela zřetelně říká, že *ty* máš dát svátečnímu dni posvěcení, že ho musíš *pro sebe* učinit *posvátným*!

Sváteční den jsou sváteční hodiny, kdy odpočíváš po práci, kterou ti ukládá tvá pozemská cesta. Sváteč-

ním hodinám, dni odpočinku, však nedáváš posvěcení, jestliže si při tom chceš hledět jen svého těla. Rovněž tak ne, když hledáš rozptýlení ve hře, v pití nebo tanci.

Sváteční hodiny tě mají vést k tomu, aby ses v klidu soustředil ve svém myšlení a cítění, abys přehlédl svůj dosavadní pozemský život, především ale vždy uplynulé všední dny *posledního* týdne, a vzal si z toho poučení pro svou budoucnost. Šest dní lze vždy přehlédnout, co trvá déle, snadno se zapomene.

Tím se tvé cítění nevyhnutelně povznese zvolna výš a ty začneš hledat Pravdu. Jestliže jsi pak skutečně hledající, bude ti také ukázána cesta. A tak jako zde na zemi jdeš po nové, dosud ti neznámé cestě jen zkoumavě, pátravě, tak máš také na svých nových duchovních cestách, které se ti otevírají, jít opatrně krok za krokem, aby sis vždy zachoval pevnou půdu pod nohama. Nesmíš dělat skoky, protože nebezpečí pádu je pak větší.

Takovým myšlením a cítěním ve svátečních hodinách svého pozemského života nikdy nic neztratíš, ale jen získáš.

Návštěvou kostela nikdo nesvěti sváteční hodiny, když pak nechce v době odpočinku také přemýšlet o tom, co tam slyšel, aby to správně přijal a žil podle toho. Kněz nemůže za tebe posvětit sváteční den, jestliže to neučiniš sám od sebe. Rozvažuj vždy znovu, zda je pravý smysl Slova Božího zcela v souladu s tím, co činíš. *Tímto* způsobem posvětiš sváteční

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ

den, neboť tím, že klidně zpytuješ své nitro, získá tento den *takovou* náplň, pro jakou byl ustanoven.

Každý sváteční den se tak stane mezníkem na tvé cestě, který dá zpětným působením dnům tvé hrubohmotné činnosti také *tu* hodnotu, kterou mají mít pro zrání tvé duše. Pak jsi je neprožil nadarmo a postupuješ stále vpřed.

Posvětit neznamená promarnit. Jestliže to promeškáš, promeškáš svůj čas, který ti byl poskytnut k uzrání. A po světovém obratu, který vás nyní zvolna obklopuje svými paprsky, bude dána už jen krátká doba, abyste dohonili, co jste zameškali, ovšem za předpokladu, že na to vynaložíte všechnu sílu, která vám zbyla.

Svěťte proto den sváteční! Buď doma nebo ještě lépe v přírodě, která vám pomáhá k tomu, abyste se stali bdělými v myšlení i v cítění! Plňte tak Pánovo přikázání. Je to k *vašemu* prospěchu!

Čtvrté přikázání

CTI OTCE A MATKU!

Toto přikázání nechal Bůh dát lidem. Vyvolalo však nevýslovné duševní boje. Mnohé dítě i mnohý dospělý těžce zápasili, aby se nejhrubším způsobem neprohřešili právě proti tomuto přikázání.

Jak může dítě ctít otce, který se snížil a stane se opilcem, nebo matku, která otci i celé rodině zle ztrpčuje život svými náladami, svým nezkrotným temperamentem, nedostatkem sebekázně a mnoha jinými věcmi, a znemožňuje tak, aby zavládla klidná pohoda!

Může dítě ctít rodiče, když slyší, že si navzájem hrubě nadávají, že se podvádějí nebo se dokonce bijí? Nejeden manželský výjev zavinil, že toto přikázání bylo pro děti často utrpením a že je nemohly plnit.

Vždyť by to bylo jen pokrytectví, kdyby dítě chtělo tvrdit, že matku ještě ctí, když se matka chová k cizím lidem mnohem vlídněji než ke svému muži, otci dítěte. Když u ní pozoruje sklon k povrchnosti a vidí, že se následkem nejsměšnější marnivosti snižuje v bezmocnou otrokyni kdejaké módní pošetilosti, která se často již nedá sloučit s pojmem vážného, ušlechtilého materství a připravuje mateřskou důstojnost o všechnu krásu a vznešenost... kde má pak dítě ještě najít dobrovolnou úctu k matce? Co spočívá již v jediném slově »matka«! Co to ale také vyžaduje.

Dítě, které ještě není otráveno spolu s ostatními, *musí* bezděčně v nitru cítit, že člověk zralého, vážného ducha se nebude moci nikdy odhodlat, aby své hrubohmotné tělo obnažoval jen kvůli módě. Jak potom může matka zůstat pro dítě ještě posvátnou! Přirozená úcta k matce prudce klesá na prázdnou formu navyklé povinnosti nebo podle výchovy na samozřejmou společenskou zdvořilost, tedy na pokrytectví, jemuž chybí jakýkoli vysoký vzlet duše. Právě *ten* vysoký vzlet, ve kterém je vroucí život! Je pro dítě nepostradatelný a při dospívání a vstupu do života je provází jako bezpečný štít, chrání je při pokušeních všeho druhu a zůstává v jeho nitru pevným útočištěm, ocitne-li se někdy v pochybnostech. Až do vysokého stáří!

Slovo »matka« nebo »otec« by mělo v člověku vždy vyvolat vřelé, láskyplné cítění, z něhož vystoupí před duši *důstojný* obraz plný čistoty, aby varoval nebo souhlasil, a to jako vůdčí hvězda celého pozemského života!

Jaký poklad se bere každému dítěti, když *nemůže* svého otce nebo matku ctít z celé duše!

Příčinou těchto duševních muk je však opět jen to, že lidé nesprávně chápou čtvrté přikázání. Dosavadní názor, který omezoval smysl přikázání a činil ho jednostranným, byl nesprávný. Co Bůh poslal, nemůže být nikdy jednostranné.

Ještě nesprávnější ale bylo, že lidé toto přikázání překroutili ve snaze vylepšit je podle lidského uvážení a vyjádřit je ještě určitěji pomocí dodatku: »Cti otce

svého a matku *svou*!« Tím se stalo osobním. To muselo vést k omylům, protože přikázání zní ve správné podobě jen: »Cti otce a matku!«

Přikázání tedy nemá na mysli jednotlivé, určité osoby, jejichž *druh* nelze *předem* stanovit a předvídat. Něco tak nesmyslného v Božích zákonech není. Bůh rozhodně nežádá cítit něco, co si také bezpodmínečně nezasluhuje, aby bylo ctěno!

Toto přikázání naopak zahrnuje místo konkrétních osob *pojem* otcovství a mateřství. Neobrací se tedy v první řadě na děti, ale na *rodiče* samé a žádá od *nich*, aby měli otcovství a mateřství v úctě! Toto přikázání ukládá rodičům nezbytné povinnosti, aby si byli stále plně vědomi svého významného úkolu a měli tak před očima i odpovědnost, která v něm spočívá. Na onom světě a ve Světle se nežije ve slovech, ale v pojmech.

Proto se stává, že při vyjádření ve slovech dojde snadno k omezení těchto pojmů, jak je to patrné v tomto případě. Běda však těm, kdo nedbali čtvrtého přikázání a nesnažili se, aby je poznali správným způsobem. Neplatí jako omluva, že bylo dosud často jenom nesprávně vykládáno a nesprávně vycitováno.

Následky nedodržování tohoto přikázání se projevovaly již při plození a vtělování duší. Na této zemi by to bylo úplně jiné, kdyby lidé v dřívějších dobách chápali a plnili toto závažné přikázání. Mohly se pak vtělit zcela jiné duše, které by nepřipustily úpadek mravnosti a morálky v takové míře, jak je tomu dnes!

Pohleďte jen na vraždění, na zpustlé tance, na orgie, ve které se dnes všechno stupňuje. Jako dovršení vítězství dusných proudů temna. A podívejte se na nechápavou lhostejnost, s jakou se tento úpadek přijímá a dokonce podporuje jako něco správného nebo jako to, co zde již vždy bylo.

Kde je člověk, který usiluje o to, aby správně poznal vůli Boží, a snaží se povznést se vzhůru a pochopit její nesmírnou velikost, místo aby tuto velikou vůli neustále svévolně vtěsňoval do ubohého omezení pozemského mozku, jenž učinil chrámem rozumu. Sám tím klopí zrak k zemi jako otrok chodící v poutech, místo aby pohlédl otevřenýma očima zářícíma radostí vzhůru, aby se setkal s paprskem poznání.

Což nevidíte, jak jste ubozí *vždy*, když máte pochopit něco, co k vám přichází ze Světla! Ať už jsou to přikázání, zaslíbení, Kristovo poselství nebo i celé stvoření! Nic nechcete vidět, nic poznat! Vždyť se vůbec nesnažíte něčemu *skutečně* porozumět! Nepřijímáte to tak, jak to je, ale stále znovu se křečovitě snažíte všechno přeformovat do přízemních představ, jimiž jste se řídili po celá tisíciletí.

Osvobodte se konečně od těchto tradičních názorů. Síla k tomu je vám přece k dispozici. V každém okamžiku a aniž byste museli přinášet oběti. Musíte je však od sebe odvrhnout *naráz*, *jediným* činem vůle! A nesmíte si nic z toho zálibně ponechat. Jestliže se snažíte hledat *přechod*, nikdy se od dosavadního neosvobodíte, ale stále znovu vás to bude houževnatě táh-

nout zpět. Může to být pro vás snadné jen tehdy, když se odloučíte od všeho starého *jediným* řezem, a tím předstoupíte před nové bez starého břemene. Jen pak se vám otevře brána, jinak zůstane pevně zavřená.

A k tomu je potřeba jen jednou skutečně vážně chtít, je to děj okamžiku. Stejně jako probuzení ze spánku. Nevstanete-li ihned z lůžka, opět se unavíte a radost z nového denního díla ochabne, pokud se neztratí docela.

Cti otce a matku! To si teď učiňte posvátným přikázáním. Zjednejte otcovství a mateřství úctu! Kdo dnes ještě ví, jaká je v nich důstojnost a jaká moc k zúšlechtění lidstva! To by si měli uvědomit lidé, kteří zde na zemi vstupují do manželství, pak bude také každé manželství skutečně manželstvím zakotveným v duchovnu! A všichni otcové a matky budou podle Božích zákonů *hodni úcty!*

Dětem se toto přikázání stane díky jejich rodičům posvátným a živým. Nebudou moci vůbec jinak, než ctít otce a matku z celé duše, ať už jsou děti samé jakékoliv. Budou k tomu již donuceny tím, jak se budou rodiče chovat.

Běda pak *těm* dětem, které nebudou přikázání zcela plnit. Postihne je těžká karma, neboť pak k ní také bude pádný důvod. Ale zachovávat toto přikázání se ve zvrtném působení brzy stane samozřejmostí, radostí a potřebou! Proto jděte a berte Boží přikázání opravdověji než dosud! To znamená – dbejte jich a plňte je! Tím budete šťastní!

Páté přikázání

NEZABIJEŠ!

Jen se bij do prsou, člověče, a hlasitě se chval, že nejsi vrah! Neboť zabíjet přece znamená vraždit a podle svého přesvědčení jsi toto Pánovo přikázání nikdy neporušil. Hrdě můžeš před něho předstoupit a beze strachu a úzkosti očekávat plný naděje, až se v knize tvého života otevře právě tato stránka.

Uvědomil sis však někdy, že existuje také *ubíjení* a že ubíjet je totéž co zabíjet?

Není v tom rozdíl. Děláš ho jen ty sám svým způsobem vyjadřování, svou řečí, protože přikázání neříká jednostranně: nezabiješ hrubohmotný pozemský život! Ale všeobšáhle a stručně praví: Nezabiješ!

Například otec měl syna. Malicherná pozemská ctižádostivost ho hnala k tomu, aby nutil syna za každou cenu studovat. Syn však měl nadání, které ho nutilo dělat něco jiného, v čem mu studium nemohlo nijak prospět.

Bylo proto zcela přirozené, že syn neměl ke vnučenému studiu chuť, ani nebyl schopen vynaložit na ně radostně své síly. Otec ale vyžadoval poslušnost. Syn byl tedy poslušný. Namáhal se na úkor zdraví, aby splnil otcovu vůli. Protože to však bylo proti jeho přirozenosti, proti nadání, které měl, bylo zcela samozřejmé, že tím trpělo i jeho tělo.

Nechci dál sledovat tento případ, který se v pozemském životě tak často opakuje. Nelze ale vyvrátit, že se otec snažil svou ctižádostivostí nebo svéhlavostí ubít v synovi něco, co mu bylo dáno s sebou na zem, aby to zde rozvíjel! V mnoha případech se to také skutečně podaří ubít, neboť později je rozvoj už stěží možný, protože zdravá hlavní síla k němu byla v nejlepším období podlomena a byla lehkomyšlně vyplývána na věci, které byly chlapcově povaze cizí.

Otec se tím těžce prohřešil proti přikázání: Nezabíješ! Nehledě k tomu, že svým jednáním připravil lidstvo o něco, z čeho snad mohlo mít prostřednictvím chlapce velký užitek! Měl si totiž uvědomit, že chlapec sice je nebo může být s ním nebo s matkou duchovně spřízněn, přesto však před Stvořitelem zůstává vlastní osobností, která je *povinna* rozvíjet ke svému prospěchu nadání, jež dostala s sebou na zem.

Možná tím bylo chlapci milostí Boží dokonce dopřáno odpykat těžkou karmu tím, že měl vynalézt něco, co by v určitém smyslu přineslo lidstvu velký užitek!

Zvlášť těžce dopadne na otce nebo na matku vina za to, že tomu zabránili, postavili své omezené pozemské názory nad mocná osudová vlákna, a tím zneužili své rodičovské moci.

Nejinak je tomu, když rodiče při sňatcích svých dětí připustí, aby převládla malicherná pozemská vypočítavost jejich rozumu. Jak často při tom bezohledně potlačí nejušlechtlejší cit svého dítěte! Tím mu sice zajistí pozemskou bezstarostnost, ale současně způso-

bí, že bude duševně nešťastné, což bude mít na jeho bytí větší vliv než všechny peníze a pozemský majetek.

Rodiče samozřejmě nemají vyhovět každému snu nebo přání dítěte. Tím by nesplnili svou rodičovskou povinnost. Vyžaduje se však vážné zkoumání, které nesmí být nikdy pozemsky jednostranné! Právě toto zkoumání, avšak *nesobeckým* způsobem, provádějí rodiče málokdy, nebo je vůbec neprovádějí.

Je tisíce druhů takových případů. Není nutné, abych se o tom více zmiňoval. Přemýšlejte o tom sami, abyste se neprohřešovali proti tomuto tak závažnému Božímu slovu v přikázání! Otevřou se vám při tom netušené cesty!

Ale i dítě může rodičům zmařit oprávněné naděje! Je tomu tak v případě, že mu rodiče vyjdou vstříc, nechají je zvolit si cestu, kterou si vyprosilo, a dítě potom nerozvíjí své nadání tak, jak by bylo třeba, aby dosáhlo něčeho velkého. I zde potom dochází k ubití ušlechtilých citů u jeho rodičů a dítě hrubým způsobem přestoupilo toto přikázání!

Rovněž když člověk nějak zklame pravé přátelství nebo důvěru, kterou mu někdo věnoval. Tím zabije a zraní v druhém něco, v čem je skutečný život! Je to provinění proti Božímu slovu: Nezabiješ! Přinese mu to zlý osud, který musí odčinit.

Vidíte, že všechna přikázání jsou lidem nejlepšími přáteli, aby je věrně chránila před zlem a utrpením! Proto je milujte a važte si jich jako pokladu, jehož střežení vám přinese jen radost!

Šesté přikázání

NEPORUŠÍŠ MANŽELSTVÍ!

Už to, že je ještě jedno přikázání, které zní: »Nebudeš dychtit po ženě svého bližního!«, ukazuje, jak málo se tímto šestým přikázáním míní to, co o tom stanoví pozemský zákon.

»Neporušíš manželství« může také znít: »Neporušíš manželský mír!« Mírem se ovšem rozumí i soulad. Z toho zároveň vyplývá, *jaké* má manželství vůbec být. Neboť tam, kde není co porušovat nebo do čeho nepříznivě zasahovat, nemá platnost ani toto přikázání, které se neřídí podle pozemských názorů a ustanovení, ale podle vůle Boží.

Manželství je tedy jen tam, kde panuje soulad a mír jako něco samozřejmého. Kde se jeden vždy snaží žít jen pro druhého a dělat mu radost. Jednostrannost a tolik svádějící, ubíjející nuda jsou při tom předem zcela a navždy vyloučeny, stejně jako nebezpečná touha po rozptýlení nebo domnění, že mě ten druhý nechápe! To jsou vražedné nástroje pro každé štěstí!

Právě tato zla se vůbec *nemohou* vyskytnout v pravém manželství, kde opravdu žije jeden pro druhého, protože domnění, že mě ten druhý nechápe, a také touha po rozptýlení jsou pouze následky zjevného sobectví člověka, který se snaží žít jen pro sebe, ne ale pro toho druhého!

ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Při pravé duševní lásce je však vzájemné radostné vzdání se sebe samého něco zcela samozřejmého, a tím je také následkem zvratného působení naprosto vyloučeno, aby jedna strana byla zkrácena. Předpokladem je, že ani ve stupni vzdělání není u těch, kdo se spojují, příliš velký rozdíl!

To je podmínka, kterou ve velikém vesmíru vyžaduje zákon přitažlivosti stejného druhu. Má-li být štěstí úplné, musí být tento zákon splněn.

Kde ale není mír ani soulad, tam manželství nezasluhuje, aby bylo nazýváno manželstvím, neboť jím pak také není. Je jen pozemským společenstvím, které jako takové nemá před Bohem cenu, a proto také nemůže přinést požehnání v *tom* smyslu, jak to lze očekávat v případě pravého manželství.

U šestého přikázání je tedy opravdové manželství podle Boží vůle předpokladem! Jiné manželství chráněno není. Běda však tomu, kdo se odvažuje jakýmkoliv způsobem porušovat *pravé* manželství! Neboť triumf, o němž se domnívá, že jej tím zde na zemi dosáhl, na něho čeká jemnohmotně ve zcela jiné podobě! S hrůzou by chtěl před tím uprchnout, až bude muset po pozemské smrti přejít do jemnohmotného říše, kde na něho čekají následky jeho činů.

K porušení manželství v nejširším smyslu dojde dokonce již tam, kde se někdo pokusí rozloučit lidi, kteří se skutečně duševně milují, jak to velmi často dělají rodiče, když nějaká pozemská okolnost není podle jejich přání!

A běda také ženě, běda muži, ať jsou mladí nebo staří, kteří ze závisti nebo pohráváním si vědomě vnesou mezi takovou dvojici nesvornost nebo dokonce roztržku!

Čistá láska mezi dvěma lidmi má být každému posvátná, má v něm budit úctu a vážnost, ne však žádo-
stivost! Je totiž pod ochranou Boží vůle!

Jestliže se v člověku probouzí pocit takové nečisté žádosti, ať se obrátí a rozhlédne se jasným zrakem po *těch* lidech, kteří se dosud k nikomu duševně nepřipojili.

Hledá-li vážně a trpělivě, určitě najde člověka, který se k němu hodí způsobem, jak to Bůh chce. S ním pak bude také šťastný, aniž předtím na sebe uvalí vinu, která nikdy nemůže přinést a zajistit štěstí!

Velkou chybou takových lidí je často jen to, že se snaží poddávat se naléhání pocitu, který je zpočátku vždy slabý, násilím jej v sobě udržují a pěstují s přehnaně živou obrazotvorností, až zesílí, naplní je a mučivě dožene ke hříchu!

Tisíce lidských duchů by nemuselo být ztraceno, jen kdyby při tom chtěli vždy dbát na *začátek*. Pokud k tomu nedá počáteční podnět vypočítavost rozumu, vzniká to jen z pohrávání si, které je nedůstojné člověka a které má původ ve zhoubných zvycích pozemského rodinného a hlavně společenského života! Právě ty bývají často učiněnými sňatkovými trhy, o nic čistšími, než byl neskrývaný obchod s otroky v Orientu! Tam je pařeníště zárodků manželské nevěry.

ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Vy, rodiče, si dejte pozor, abyste se neprovinili na dětech porušením manželství z přílišné rozumové vypočítavosti! Zapletl se již do toho nespočet lidí! Musí vynaložit mnoho úsilí, aby se z toho opět vyprosili!

Vy, děti, buďte opatrné, abyste se snad nestaly rušiteli míru mezi svými rodiči, jinak budete i vy vinny porušováním manželství! Dobře si to rozmyslete. Jinak se станete nepřáteli svého Boha a není jediný takový nepřítel, který by nakonec nemusel v nevýslovných mukách propadnout zkáze, aniž Bůh hne prstem!

Nikdy neporušuj mír a soulad mezi dvěma lidmi. To si vryj hluboko do nitra, aby to vždy varovně stálo před tvým duševním zrakem.

Sedmé přikázání

NEPOKRADEŠ!

Zloděj je považován za jednoho z nejvíce opovržených tvorů. Zlodějem je každý, kdo jinému bere něco z jeho majetku bez jeho svolení!

V tom spočívá vysvětlení. Aby člověk správně zachovával toto přikázání, nemusí dělat nic jiného, než vždy jasně rozeznávat, co patří druhému! To není těžké, řekne si hned každý. A tím je to pro něho odbyto.

Jistě, není to těžké, tak jako v podstatě není těžké zachovávat všech deset přikázání, jen když člověk opravdu chce. Podmínkou ale vždy je, aby je dobře znal. A *to* mnoha lidem chybí.

Abys mohl toto přikázání zachovávat, uvažoval jsi někdy správně o tom, co je vlastně majetek druhého, z něhož mu nesmíš nic vzít?

Jsou to jeho peníze, šperky, šatstvo, možná i dům nebo hospodářství s dobyt看kem a se vším, co k tomu patří. Ale v přikázání nestojí, že se to týká pouze hrubohmotného pozemského majetku! Existují přece hodnoty, které jsou ještě mnohem cennější!

K vlastnictví člověka patří také jeho pověst, veřejná vážnost, jeho myšlenky, jeho osobitost, stejně jako důvěra, kterou k němu mají druzí lidé, pokud ne všichni, tak alespoň někteří!

Když si toto uvědomíme, u nejednoho člověka po-

klesne duševní pýcha, se kterou se staví k tomuto přikázání. Zeptej se přece sám sebe: Nepokusil ses ještě nikdy – možná v dobrém úmyslu – otřást u jiných lidí důvěrou, které se někdo těší, nebo ji dokonce podkopat tím, že jsi je nabádal k opatrnosti? Tím jsi vysloveně okradl toho, jemuž projevovali důvěru! Vzal jsi mu ji totiž, nebo ses o to alespoň pokusil.

Svého bližního okradeš i v tom případě, když víš něco o jeho poměrech a šíříš to *bez jeho svolení*. Z toho můžeš poznat, jak těžce jsou zapleteni do smyček viny všichni lidé, kteří se snaží z takových věcí těžit nebo s nimi obchodují.

Zapletou-li se někteří lidé do této činnosti, která je trvalým překračováním Božího zákona, vytvoří všechny její následky tak obrovskou síť, že se z ní tito lidé nemohou již nikdy vyprostit, protože jsou často *obtěženi víc* než lupiči a zloději hrubohmotného majetku. Ti, kdo takové »obchodníky« v jejich hříšné činnosti podporují a pomáhají jim, se proviňují a jsou totéž co přechovávači kradených věcí.

Každý upřímný a čestně smýšlející člověk, ať již soukromá osoba nebo podnikatel, má právo a povinnost od každého, kdo k němu přijde s nějakou žádostí, *přímo* požadovat vysvětlení, a je-li třeba, i doklady. Podle nich se může rozhodnout, jak dalece mu může důvěřovat a splnit jeho přání. Všechno ostatní je nezdravé a zavrženíhodné.

Plnění tohoto přikázání má zároveň ještě ten účinek, že se stále více probouzí cit a že se pěstují a uvolňují

jeho schopnosti. Člověk tím získá správnou znalost lidí, o kterou přišel jen z pohodlnosti. Pozvolna ztratí všechno mrtvé a mechanické a stane se sám opět živým člověkem. Vzniknou tak skutečné osobnosti, zatímco dnešní vypěstovaný stádní živočich musí zmizet.

Snažte se o tom přemýšlet a dbejte, abyste snad nakonec nenašli na stránkách své dlužní knihy mnoho přestoupení právě tohoto přikázání!

NEVYDÁŠ KŘIVÉ SVĚDECTVÍ
PROTI SVÉMU BLIŽNÍMU!

Když přepadneš některého ze svých bližních a zbiješ ho, takže utrpí zranění, a navíc ho snad oloupíš, pak víš, že jsi mu ublížil a že propadáš pozemskému trestu.

Přitom si neuvědomuješ, že ses tím současně zapletl do vláken zvratného působení, které nepodléhá libovůli, ale spravedlivě se rozuzluje až do těch nejnepatrnějších hnutí duše, jichž vůbec nedbáš a která vůbec necítíš!

A toto zvratné působení vůbec nesouvisí s pozemským trestem, ale pracuje zcela nezávisle tiše samo o sobě. Lidský duch mu však nemůže uniknout a v celém stvoření již nenajde místo, které by ho skrylo a ochránilo.

Když slyšíte o takovém surovém činu, přepadení a násilném ublížení na těle, jste pobouřeni. Jsou-li takto postiženi lidé vám blízcí, jste dokonce polekáni a zděšeni! Přitom vám ale málo vadí, když občas zaslechnete, jak někdo staví nepřítomného člověka do špatného světla dovedně volenými zlomyslnými slovy nebo často třeba jen velmi výraznými posunků, které naznačují víc, než lze vyjádřit slovy.

Ale pamatujte si: Hrubohmotný útok je možné od-

činit mnohem snadněji než útok na duši, která utrpí podkopáním dobré pověsti.

Všem, kteří zákeřně špiní pověst druhých, se proto vyhýbejte stejně jako hrubohmotným vrahům!

Jsou totiž právě tak vinni a velmi často ještě více! Jak málo soucitu mají s dušemi, proti kterým štvou, právě tak málo jim pak bude na onom světě podána pomocná ruka, až o to budou úpěnlivě prosit! Chladné a nemilosrdné je neblahé nutkání v jejich nitru, aby snižovali a tupili druhé, pro ně často dokonce cizí lidi. Proto je stonásobně větší chlad a nemilosrdnost stihne na místě, které na ně čeká, až budou jednou muset opustit své pozemské tělo!

Na onom světě zůstanou psanci a bude jimi hluboce opovrhováno, dokonce víc než lupiči a zloději. Celý tento druh lidí má totiž společný zlomyslný a opovrženíhodný rys, počínaje takzvanou klepnou a konče těmi zkaženými tvory, kteří se neštítí pod přísahou vykonanou na vlastní žádost křivě svědčit proti bližnímu, jemuž by měli z mnoha důvodů zač děkovat!

Jednejte s nimi jako s jedovatou havětí, neboť si nezaslouží nic jiného.

Protože všem lidem úplně chybí jednotný vysoký cíl – dospět do království Božího, nemají si co říci, když se někdy dva nebo tři sejdou, a tak je jejich oblíbeným zvykem pomlouvat druhé. Nejsou již schopni si uvědomit, jak je jejich jednání ubohé, protože neustálým pomlouváním druhých pro to úplně ztratili pochopení.

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ

Na onom světě pak budou dál sedávat pohromadě a věnovat se svému oblíbenému tématu, až uplyne doba poskytnutá jim jako poslední možnost ke vzestupu, která jim snad mohla přinést záchranu. Budou vtaženi do věčného rozkladu, při kterém budou všechny hrubohmotné a jemnohmotné druhy hmoty očištěny od *veškerého* jedu, jenž do nich vnesli lidští duchové, kteří nejsou hodni zachovat si jméno!

Deváté přikázání

NEBUDEŠ DYCHTIT PO ŽENĚ SVÉHO BLIŽNÍHO!

Toto přikázání je ostře a jasně zaměřeno přímo proti tělesně zvířecím pudům, které člověk nechává... žel... až příliš často vzkypět, jakmile se mu k tomu naskytne příležitost!

Tím jsme se zároveň dotkli hlavní věci, která je pro lidi největší léčkou, jíž téměř všichni podléhají, když s ní přijdou do styku. Je to *příležitost*!

Pud vzbuzují a řídí jedině myšlenky! Člověk může velmi snadno pozorovat sám na sobě, že se pud neprobudí, nemůže se probudit, jestliže k tomu chybí myšlenky! Je na nich zcela závislý! Bez výjimky!

Neříkejte, že také hmat může probudit pud, protože tak to není. Je to pouze klam. Hmat probouzí jen myšlenku a ta potom pud! A aby se probudily myšlenky tohoto druhu, k tomu je naskytující se příležitost nejsilnějším prostředkem, jehož se lidé musí obávat!

Pro všechny lidi obojího pohlaví je proto nejlepší obranou a největší ochranou, když se takové *příležitosti* vyhnou! To je záchrannou kotvou v tísní dnešní doby, dokud všichni lidé vnitřně tak nezesílí, že budou s naprostou samozřejmostí schopni *udržovat krb svých myšlenek čistý*. Pak bude přestupování tohoto přikázání zcela jistě vyloučeno.

Do té doby se musí nad lidstvem přehnat mnoho očištných bouří, ale *tato* kotva vydrží, jestliže se každý člověk usilující ke Světlu bude nekompromisně snažit, aby nikdy neposkytl příležitost ke svádivému osamocení dvou pohlaví!

Ať si to každý vryje plamenným písmem do paměti. Není totiž tak snadné osvobodit se duševně od následků přestoupení tohoto přikázání, protože přitom jde zároveň i o druhého zúčastněného člověka! A *součas-*
ný vzestup je jen zřídka možný.

»Nebudeš dychtit po ženě svého bližního!« Tím se nemíní jen manželka, ale ženské pohlaví vůbec! Tedy i dcery! A protože je jasně řečeno: »Nebudeš *dychtit!*«, míní se tím pouze tělesný pud, ne snad když se někdo pochtivě uchází o ženu!

Tato jasná slova nepřipouštějí omyl. Zde se jedná o přísný Boží zákon proti svedení nebo znásilnění i proti pošpinění myšlenkami skryté žádosti! Již tyto žádostivé myšlenky jsou jako počátek dokonaného zlého činu přestoupením přikázání. Toto přestoupení má za následek trest v podobě karmy, která se nevyhnutelně musí nějakým způsobem rozuzlit a vyčerpat dříve, než se duše může od toho opět oprostit.

Někdy je toto dění, které lidé mylně považují za maličkost, dokonce rozhodující pro to, jak se přišť vtělí na zemi, nebo pro jejich budoucí osud v *tomto* pozemském životě. Neberte proto moc myšlenek na lehkou váhu, neboť je s ní ve stejné míře přirozeně spojena i odpovědnost! Jste odpovědni i za to nejne-

patrnější lehkovážné myšlení, protože již ono způsobuje v jemnomotném světě škodu. V *tom* světě, který vás přijme po tomto pozemském životě.

Jestliže ale dychtění dospěje dokonce až ke svedení, tedy k hrubohmotnému činu, pak se obávejte odplaty, nejste-li už schopni napravit jej tělesně i duševně.

Ať už ke svedení došlo nejlichotivějším způsobem nebo pod nátlakem a ať už bylo nakonec dosaženo souhlasu ženy, zvrtné působení se tím nedá zmýlit. Bylo uvedeno do chodu již při žádosti a všechna chytrost a obratnost přispívá jen k jeho *zostření*. Ani konečné svolení je pak nezruší!

Mějte se proto na pozoru, vyhýbejte se každé příležitosti a nebuďte v tomto směru bezstarostní! *Především udržujte krb svých myšlenek čistý!* Pak nikdy neporušíte toto přikázání!

Neomlouvá také, když se člověk snaží namluvit si, že mohl s určitou pravděpodobností uzavřít manželství! To by teprve byla největší nepravda.

Manželství bez duševní lásky je před Bohem neplatné. Duševní láska však zůstává nejlepší ochranou proti přestoupení devátého přikázání, neboť skutečně milující člověk chce pro toho, koho miluje, vždy jen to nejlepší. Proto nikdy nemůže mít nečistá přání nebo požadavky, proti nimž se toto přikázání především obrací!

Desáté přikázání

NEBUDEŠ BAŽIT PO DOMU SVÉHO
BLIŽNÍHO, ANI PO JEHO STATKU
NEBO DOBYTKU, VŮBEC PO NIČEM,
CO MU PATŘÍ!

Kdo se snaží vydělávat poctivou prací a poctivým obchodováním, ten může při velikém zúčtování klidně čekat, až toto přikázání přijde na řadu. Přejde kolem něho, aniž ho zasáhne. Je vlastně velmi snadné plnit všechna přikázání, a přece... podívejte se jen *dobře* na všechny lidi. Brzy dospějete k poznání, že se nezachovává ani toto pro člověka vlastně zcela samozřejmé přikázání, nebo pouze velmi zřídka, a pak ne s radostí, ale jen s velkou námahou.

Jako neuhasitelná žádost se to zmocňuje všech lidí, ať bílých, žlutých, hnědých, černých nebo rudých, aby záviděli bližním, co sami nemají. Ještě lépe řečeno: závidí jim všechno! V této závisti již také spočívá zapovězená žádostivost! Tím již člověk přestoupí desáté přikázání a toto přestoupení se stane příčinou mnohého zla, které ho přivede rychle k pádu, z něhož se často už nikdy nepozvedne.

Průměrný člověk si kupodivu zřídka váží toho, co vlastní, ale vždy jen toho, co ještě nemá. Temno pilně rozsévalo tuto žádostivost a lidské duše se žel až při-

liš ochotně propůjčily k tomu, aby připravily pro tuto smutnou setbu nejúrodnější půdu.

Tak se postupem času stala u většiny lidí základem všeho konání žádostivá touha po majetku druhých. Ta začíná pouhým přáním a přes chytračení a dovedné přemlouvání se stupňuje až k bezmezné závisti stále nespokojených lidí a nakonec k slepé nenávisti.

Jakákoliv cesta k uspokojení této žádostivé touhy byla uznávána za správnou, jen když nebyla příliš zjevně v rozporu s pozemským zákonem. Božího přikázání se při vzrůstající ziskuchtivosti nedbalo! Každý si myslel, že je skutečně poctivý, dokud ho pozemský soud nevolal k odpovědnosti. Vyhnout se tomu ho však nestálo mnoho námahy. Postupoval totiž s největší opatrností a uplatňoval nejpronikavější rozumovou chytrost, když měl v úmyslu bližní bezohledně poškodit, jakmile to bylo nutné, aby snadno získal nějakou výhodu.

Neuvědomil si, že právě to mu ve skutečnosti přijde mnohem draž než užitek, který mu mohou přinést všechny pozemské prostředky! Takzvaná chytrost se stala trumfem! Podle *dnešních* pojmů ale chytrost není v podstatě nic jiného než výkvět vychytralosti nebo její vystupňování. Je jen zvláštní, že vůči vychytralému člověku projevuje každý nedůvěru, chytrého si však váží! Tento rozpor je způsoben *všeobecným základním postojem*.

Vychytralý člověk je břídil v tom, jak dovede uspokojovat svou žádostivost, zatímco rozumově chytří li-

dé jsou v tomto směru mistři. Břídil neumí své úmysly vyjádřit líbivými slovy a sklízí za to jen útrpné opovržení. Toho, kdo to umí, ale zahrnují duše, které mají stejný sklon, nejzávistivějším obdivem!

I v tom je závist, protože na půdě dnešního lidstva nemůže být ani obdiv ke stejnému druhu bez závisti. Lidé neznají tuto mocnou pohnutku k páchání mnoha zlořádů a vůbec už nevědí, že závist v nejrůznějších podobách v současné době ovládá a usměrňuje celé jejich myšlení a jednání! Uchytila se v jednotlivcích i v celých národech, řídí státy, vyvolává války, přispívá ke vzniku stran a podněcuje neustálé spory tam, kde se třeba jen dva lidé mají o něčem poradit!

Kde je zachovávání desátého Božího přikázání! – chtělo by se varovně zvolat ke *státům*. Každý ze států na této zemi usiluje s nejnemilosrdnější chtivostí jen o majetek druhého! Neštítí se vražd jednotlivců ani hromadných vražd, nezalekne se ani zotročení celých národů, jen když se tím sám povznese k velikosti. Krásné řeči o sebezachování nebo o vlastní ochraně jsou jen výmluvy, protože státy samy zřetelně cítí, že je nutno něco říci, aby se poněkud zmírnily a omluvily tyto nesmírné zločiny proti Božím přikázáním!

Není jim to však nic platné, neboť rydlo, které do knihy světového dění vrývá nedbání Božích přikázání, je neúprosné. Karmická vlákna, která se při tom připojují ke každému jednotlivci, jsou neroztržitelná, takže ani to nejmenší hnutí jeho myšlení a jednání nemůže zůstat neodčiněno!

Kdo může přehlédnout všechna tato vlákna, vidí, jaký strašlivý soud tím byl nyní vyvolán! Zmatek a zhroucení všeho, co bylo až dosud vybudováno, jsou pouze první *lehké* následky tohoto nejhanebnějšího znásilňování desátého Božího přikázání! Nikdo vám nemůže být milostiv, jakmile vás teď začnou víc a více postihovat všechny následky. Nic jiného jste si nezasloužili. Tím přichází jen to, co jste si sami vynutili!

Vytrhněte nečistou žádostivost úplně ze své duše! Uvědomte si, že i stát se skládá jen z jednotlivců! Zanechte veškeré závisti a nenávisti k *těm* lidem, kteří toho podle vašeho názoru mají mnohem více než vy! Má to svůj důvod! Že nejste schopni tento důvod poznat, jste si zavinili jedině vy *sami*, protože jste si ze svobodné vůle vynutili nesmírné zúžení své chápavosti, které Bůh nechtěl a k němuž došlo následkem vašeho neblahého poklonkování rozumu!

Kdo se nechce v novém království Božím zde na zemi spokojit s postavením, které mu bylo přiřčeno působením karmických vláken, jež vytvořil, ten si také nezasluhuje, aby v něm žil! Nezasluhuje si, aby mu tím byla dána příležitost zbavit se poměrně snadno břemen starých vin, která na něm visí, a současně ještě duchovně dozrát, aby našel cestu vzhůru do domova všech *svobodných* duchů, kde vládne jen světlo a radost!

V budoucnu bude každý nespokojený člověk neúprosně odstraněn jako neupotřebitelný rušitel míru, který bude konečně vyžadován, jako překážka zdravé-

ho vzestupu! Bude-li v něm ale ještě dobré jádro, pevně zaručující, že se brzy změní k lepšímu, pak dospěje k poznání, že moudrá Boží vůle je naprosto správná. *Správná také pro něho*, který dosud jen následkem krátkozrakosti své duše a své dobrovolné hlouposti nemohl poznat, že lůžko, na němž *nyní* na zemi leží, si ustlal sám pro sebe jako bezpodmínečný následek *celého* svého dosavadního bytí, *většího počtu* životů na onom světě i na zemi, že to tedy není slepá libovůle náhody!

Přitom konečně pozná, že pro sebe potřebuje právě a *pouze* to, co prožívá a kde je, včetně poměrů, do kterých se narodil, se vším, co k tomu patří!

Bude-li na sobě pilně pracovat, bude stoupat vzhůru nejen duchovně, ale i pozemsky. Jestliže si však bude chtít vzdorovitě vynutit jinou cestu, bezohledně a na úkor svých bližních, nemůže z toho mít nikdy skutečný prospěch.

Bude to tvrdý zápas pro lidské duše, než se dokážou zbavit navyklého přestupování desátého Božího přikázání. To znamená, než se změní a budou konečně podle něho také skutečně žít při svém myšlení, mluvení a jednání! Ale na všechny, kteří to nedokážou, čeká zde na zemi i na onom světě utrpení a záhuba!

OTČENÁŠ

Je jen málo lidí, kteří se snaží uvědomit si, *co* vlastně chtějí, když pronášejí modlitbu »Otčenáš«. Ještě méně je těch, kdo skutečně vědí, jaký je *smysl* vět, jež odříkávají. Odříkávat je asi jediné správné označení pro činnost, kterou lidé v tomto případě nazývají modlením.

Kdo se v tomto směru beze všech ohledů zkoumá, *musí* to přiznat, nebo si jinak dává vysvědčení, že celý svůj život prožívá stejným způsobem... povrchně, a že není a nikdy nebyl schopen hluboké myšlenky. Na zemi je dost takových lidí, kteří sebe berou sice vážně, ale jiní je při nejlepší vůli vážně brát nemohou.

Právě začátek této modlitby se již odedávna pocítoval nesprávně, i když různými způsoby. Lidé, kteří se snaží brát tuto modlitbu vážně, a přistupují k ní proto s jistou dobrou vůlí, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech určitý pocit bezpečí a duševního uklidnění! A tento pocit u nich převládá ještě několik vteřin po modlení.

To svědčí o dvou věcech: Za prvé, že ten, kdo se modlí, vydrží být vážným jen při prvních slovech, která v něm vyvolají tento pocit. Za druhé, že právě vznik tohoto pocitu dokazuje, jak je vzdálen pochopení toho, co jimi říká!

Zřetelně projevuje svou neschopnost setrvat v hlubším myšlení, nebo také svou povrchnost. Jinak by v něm totiž musel při dalších slovech ihned vzniknout *jiný* pocit, odpovídající změněnému obsahu slov, kdyby v něm skutečně ožila.

Tak v člověku zůstává jen pocit probuzený prvními slovy. Kdyby však pochopil jejich správný smysl a pravý význam, musela by v něm vyvolat úplně jiné citění než pocit poklidného bezpečí.

Náročnější lidé zase vidí ve slově »Otče« potvrzení toho, že pocházejí přímo z Boha, a že se proto při správném vývoji nakonec sami stanou božskými a již nyní mají Božské určitě v sobě. A tak u lidí přetrvává ještě mnoho omylů o této větě.

Většina ji ale považuje prostě za *oslovení* v modlitbě, za zvolání! Při něm jim stačí myslet co nejméně. A podle toho se to také bezmyšlenkovitě odříkává, přestože právě v tomto volání k Bohu by měla být veškerá vroucnost, jaké je lidská duše vůbec schopna.

První věta však nepraví a neznamená nic takového. Syn Boží vložil do zvolených slov zároveň vysvětlení nebo pokyn, *jakým způsobem* má *lidská duše* přistupovat k modlitbě, *jak* smí a musí předstupovat před svého Boha, má-li být její modlitba vyslyšena. Říká přesně, jaká musí být v té chvíli lidská duše, jak čistý má být její cit, jestliže chce své prosby položit u stupňů Božího trůnu.

Tak se celá modlitba dělí na tři části. V první části se duše celá podává, odevzdává se svému Bohu. Ob-

razně řečeno, dříve než přijde s prosbou, rozprostře se před ním, napřed dosvědčuje, že je schopna čistého chtění.

Syn Boží tím chce vysvětlit, jaké cítění smí být jedině základem pro přiblížení se k Bohu! Proto je to jako veliký, posvátný slib, jsou-li na začátku slova: »OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH!«

Uvědomte si, že modlitba není totéž co prosba! Jinak by nebyla děkovná modlitba, která neobsahuje prosbu. Modlit se neznamena prosit. Již v tom byl »Očenáš« dosud stále nesprávně chápán, a to ze špatného zvyku člověka, který nikdy nepředstupuje před Boha, jestliže od něho současně něco neočekává nebo dokonce nepožaduje. V očekávání je přece požadavek. A člověk skutečně při modlitbě *vždy* něco očekává, to nemůže popřít. I když je to – všeobecně řečeno – jen nejasný pocit, že se mu jednou dostane místa v nebi.

Člověk nezná jásavý dík při radostném užívání poskytnuté mu možnosti vědomého bytí, když spolupůsobí ve velikém stvoření k blahu svého okolí, jak to Bůh chce a právem od něho očekává! Vždyť ani netuší, že právě to a *jedině* to mu může přinést skutečné vlastní blaho, pokrok a vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě stojí ve skutečnosti modlitba »Otčenáš«! Syn Boží, který chtěl jen dobro lidí, jež spočívá jedině v tom, že lidé správně dbají vůle Boží a plní ji, by ji ani nemohl dát jinak!

Jím daná modlitba tedy není prosebnou modlitbou, nýbrž velikým, všeobsáhlým slibem člověka, který se

při něm sklání k nohám svého Boha! Ježíš dal tuto modlitbu svým učedníkům, kteří byli tehdy ochotni žít v čistém uctívání Boha, sloužit Bohu svým životem ve stvoření a při této službě ctít jeho svatou vůli!

Člověk by měl dobře a důkladně uvážit, zda se smí odvážit tuto modlitbu vůbec používat a modlit se ji. Měl by se vážně zkoumat, zda se při tom nepokouší obelhat svého Boha!

Úvodní věty dosti zřetelně nabádají, že se má každý zkoumat, je-li skutečně takový, jak to v nich říká! Odvažuje-li se bez falše předstoupit před Boží trůn.

Jestliže však v sobě prožijete první tři věty modlitby, povedou vás ke stupňům Božího trůnu. Když je duše prožije, jsou cestou k těmto stupňům! Jiná cesta tam nevede. Tato ale jistě! Pokud však neprožijete tyto věty, nemůže se tam dostat žádná z vašich proseb.

Odvážíte-li se říci: *»Otče náš, jenž jsi na nebesích!«*, má to být oddané a přece radostné zvolání!

V tomto zvolání je vaše upřímné ujištění: *»Dávám ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou a chci se jim s dětskou pokorou podřídit! Tím také uznávám, Bože, tvou všemoudrost ve všem, co mi přinese tvé určení, a prosím, abys se mnou naložil tak, jak otec nakládá se svými dětmi! Zde jsem, Pane, abych tě slyšel a byl tebe dětsky poslušen!«*

Druhá věta: *»POSVĚT SE JMÉNO TVÉ!«*

Je to ujištění modlící se duše, jak vážně bere všechno, co se odvažuje Bohu říkat. Ujišťuje, že v každém slově a každé myšlence je s plným citem a svou

povrchností nebere jméno Boží nadarmo, protože je jí příliš svaté!

Vy, kdo se modlíte, uvědomte si, co tím slibujete! Jestliže k sobě chcete být úplně poctiví, musíte přiznat, že vy lidé jste dosud právě tím lhali Bohu do očí. Při modlitbě jste totiž nebyli nikdy *tak* vážní, jak to Syn Boží stanovil těmito slovy jako *podmínku*!

Třetí věta: »PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ!« není opět prosba, ale další slib! Je to prohlášení lidské duše, že je ochotna přičinit se, aby to na zemi bylo *takové*, jaké je to v království Božím!

Proto slova: »Přijď království Tvé!« To znamená: my lidé to chceme zde na zemi dovést také tak daleko, aby tvé dokonalé království sahalo až sem! Chceme mu připravit půdu tak, aby všichni žili jen ve tvé svaté vůli, tedy zcela plnili tvé tvůrčí zákony. Aby tomu proto bylo *tak*, jako je tomu ve tvém království, v duchovní říši, kde pobývají zralí a veškeré viny a tíhy zbavení duchové, kteří žijí jen v tom, že slouží Boží vůli, protože dobro vzniká pouze jejím bezpomínečným plněním, což je dáno tím, že je dokonalá. V těchto slovech je tedy ujištění, že se chceme stát *takovými*, aby se i země prostřednictvím lidské duše stala královstvím, kde se plní Boží vůle!

Toto ujištění je ještě zesíleno následující větou: »BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI!«

Není to jen prohlášení ochoty vpravit se zcela do Boží vůle, ale je v tom i slib, že budeme dbát této vůle a s veškerou horlivostí usilovat o to, abychom ji po-

znali. Úsilí o její poznání přece musí předcházet vpravení se do ní, neboť dokud ji člověk správně nezná, ani se nemůže ve svém cítění, myšlení, mluvení a jednání podle ní řídit!

Jaká nesmírná, trestuhodná lehkomyšlnost se projevuje u každého člověka, když stále znovu a znovu takto ujišťuje svého Boha a přitom se ve skutečnosti vůbec nestará o to, jaká je jeho vůle, která je pevně zakotvena ve stvoření. Vždyť člověk lže každým slovem modlitby, odvažuje-li se ji říkat! Stojí tak před Bohem jako pokrytec! Na staré dluhy hromadí stále nové a nakonec se ještě cítí politováníhodným, jestliže se musí pod tímto břemenem v záhrobi jemnomotně zhroutit.

Teprve když duše skutečně splní tyto věty jako předchozí podmínku, může mluvit dál:

»CHLÉB NÁŠ VEZDEJŠÍ DEJ NÁM DNES!«

To znamená: »Když jsem splnil svůj slib a stal jsem se takovým, jak jsem sliboval, ať spočine tvé požehnání na mé pozemské činnosti, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas žít podle tvé vůle!«

»A ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY, JAKO I MY ODPOUŠTÍME TĚM, KDO SE PROTI NÁM PROVINILI!«

V této větě je obsaženo vědění o neúplatném, spravedlivém zvrtném působení duchovních zákonů, které provádějí Boží vůli. Je to zároveň projev ujištění, že plně důvěřujeme těmto zákonům. Neboť prosba za odpuštění, tedy vysvobození z viny, se zakládá *na*

podmínce, že lidská duše *předtím* splní tím, že sama odpustí všechny křivdy, které na ní bližní spáchali.

Kdo je však *toho* schopen, kdo svým bližním již všechno odpustil, ten je v sobě *tak* očištěn, že nikdy sám *úmyslně* nepáchá bezpráví! Tím také je před Bohem prost veškeré viny, protože tam se za bezpráví pokládá pouze to, co se spáchalo *úmyslně ve zlé vůli*. Teprve tím se to stává bezprávím. V tom je velký rozdíl proti nynějším lidským zákonům a pozemským názorům.

Tak je i v této větě základem slib, který každá duše usilující ke Světlu dává svému Bohu, projev jejího opravdového chtění. Duše doufá, že prohloubením a ujasněním si sebe samé obdrží v modlitbě sílu, aby mohla splnit své chtění. Při správném stanovisku se jí podle zákona zvratného působení také síly dostane.

»A NEUVEĎ NÁS V POKUŠENÍ!«

Jestliže chce člověk z těchto slov vyčíst, že ho Bůh pokouší, nechápe je správně. Bůh nikoho nepokouší! V tomto případě se jedná jen o nepřesné podání, ve kterém bylo nevhodně zvoleno slovo »pokušení«. Jeho správný smysl lze vyjádřit pojmy jako zbloudění, sejítí z pravé cesty, tedy jít nesprávně, nesprávně hledat na cestě za Světlem.

Znamená totéž co: »Nedopust', abychom volili nesprávné cesty a šli po nich, abychom hledali nesprávně. Nenech nás ztrácet hledáním čas, a tak jej proplytvat, promarnit! Bude-li to nutné, zdrž nás od toho i *násilím*, i když nám taková nutnost způsobí utrpení a bolest.«

Tento smysl již musí člověk vycítit také z druhé části věty, která se připojuje k předcházející části a svým zněním k ní přímo patří: »ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO!«

Slovo »ale« naznačuje dosti jasně souvislost. Smysl slov je tento: »Zaříd to tak, abychom poznávali zlo za každou cenu pro nás, i za cenu utrpení. Svým zvratným působením nás učíš k tomu schopnými při každém poklesku.« V poznání je i vysvobození pro ty, kdo mají dobrou vůli!

Tím končí druhá část, rozmluva s Bohem. Třetí část tvoří závěr: »NEBOŤ TVÉ JE KRÁLOVSTVÍ, MOC I SLÁVA NA VĚKY! AMEN.«

Je to jásavé vyznání, že se duše cítí být pod ochranou všemohoucnosti Boží, jestliže plní všechno, co v modlitbě klade Bohu k nohám jako slib! –

Tato modlitba, daná Synem Božím, má tedy dvě části. Přibližování se k Bohu v úvodu a rozmluvu. K tomu Luther připojil jásavé vyznání duše, že ví o pomoci, které se jí dostane pro všechno, co rozmluva obsahuje, a že obdrží sílu ke splnění toho, co slíbila svému Bohu. A když to duše splní, *musí* pak být vynesena do království Božího, do země věčné radosti a Světla!

Tím se Otčenáš, je-li skutečně prožit, stává oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Nechť člověk nezapomíná, že v modlitbě má vlastně jen získat sílu, aby mohl *sám uskutečnit to*, oč prosí! Tak se má modlit! A taková je i modlitba, kterou Syn Boží dal učedníkům!

OBSAH

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

První přikázání	9
Druhé přikázání	12
Třetí přikázání	20
Čtvrté přikázání	24
Páté přikázání	29
Šesté přikázání	32
Sedmé přikázání	36
Osmé přikázání	39
Deváté přikázání	42
Desáté přikázání	45

OTČENÁŠ	53
-------------------	----

Upozorňujeme, že tato kniha je *překlad* originálu, a proto forma a obsah původního díla mohou být podány jen přibližně, i když co nejvěrněji. Kdo chce, aby na něho Abd-ru-shinova řeč působila *plně*, ať čte původní text.

DALŠÍ SPISY:

**»Ve světle Pravdy«
Poselství Grálu**

Odpovědi na otázky
Abd-ru-shinovy odpovědi na otázky
z let 1924 – 1937

Modlitby
které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících
s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno

mobilní telefon: 775 030 638

e-mail: dpacis@volny.cz

ABD-RU-SHIN

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ
°
OTČENÁŠ

Přeloženo z německého originálu
Die zehn Gebote Gottes ° Das Vaterunser.

Vydalo nakladatelství Defensor pacis, Brno
v roce 2016.

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

Autor vysvětluje pravý význam *Desatera Božích přikázání*, které Bůh jako vychovatel dal zbloudilým lidem. Přesně jim ukázal správnou cestu vedoucí hmotnostmi k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Jestliže se o ni nestarají, připoutají se k zemi, ztratí čas poskytnutý k duchovnímu uzrání a ke vzestupu a na konec upadnou do neštěstí a záhuby.

OTČENÁŠ

Výklad *Otčenáše* pomáhá lidem správně pochopit význam tohoto »klíče k Božímu království«.

Hlavní Abd-ru-shinovo dílo je
POSELSTVÍ GRÁLU
»VE SVĚTLE PRAVDY«

Toužíte být skutečně člověkem a opravdově hledáte? Pak je to kniha právě pro Vás. Díky ní si poradíte v každé životní situaci a najdete odpověď na všechny otázky, které si naléhavě kladete. Poselství Grálu totiž přináší vědění, jaké dosud nemohlo být lidem dáno. Oslovuje pouze jednotlivce bez ohledu na jejich národnost nebo vyznání.

V dnešní době rychlého vývoje vědy a techniky pomáhá Poselství Grálu lidem, aby se i jejich duševní život dostal na vyšší úroveň.

Spisovatel Oskar Ernst Bernhardt, píšící pod jménem Abd-ru-shin, se narodil 18. dubna 1875 v Biskupicích (Bischofswerda) v Sasku nedaleko našich hranic. V letech 1923 až 1937 vznikly přednášky, které shrnul a vydal v knize »Ve světle Pravdy« – Poselství Grálu.

V roce 1928 se usídlil na Vomperbergu v Tyrolsku, kde založil osadu Grálu. V březnu 1938 byl po obsazení Rakouska nacistickým Německem zatčen gestapem a 6. prosince 1941 po velkém strádání zemřel.

Poselství Grálu je živé vědění a jeho autor čerpal z nejčistšího, nejvyššího pramene. Pozorný čtenář z Poselství sám pozná, kým je vlastně jeho tvůrce.

Abd-ru-shin doporučuje číst přednášky Poselství Grálu bez přeskakování v tom pořadí, jak jsou sestaveny. Čtenář si pak také uvědomí jejich vysokou hodnotu.

DALŠÍ SPISY:

Odpovědi na otázky

Abd-ru-shinovy odpovědi na otázky z let 1924 – 1937

Modlitby

které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno

e-mail: dpacis@volny.cz

mobilní telefon: 775 030 638